

Arrest

**nr. 122 473 van 14 april 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Sint-Truiden, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Sint-Truiden van 2 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de verzoekende partij heeft zij op 21 maart 2013 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Op 2 juli 2013 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Sint-Truiden de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, genomen in toepassing van artikel 52 § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de aanvraag afwijst omdat de gevraagde documenten, namelijk het bewijs van inkomsten en ziektekostenverzekering niet werden overgemaakt.

2.. Onderzoek van het beroep

2.1. De Dienst Vreemdelingenzaken brengt de Raad middels faxbericht van 17 maart 2014 op de hoogte dat de verzoekende partij op 4 februari 2014 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

De verzoekende partij bevestigt dit gegeven ter terechtzitting.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). A. Mast en W. Lambrechts omschrijven het belang als het voordeel dat de verzoeker verwacht uit het verdwijnen van het nadeel dat voor hem is ontstaan uit het bestreden besluit, welke verdwijning het verhoopte gevolg is van de gevorderde vernietiging (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Antwerpen, Kluwer, 2009, 1013 en W. LAMBRECHTS, *Geschillen van bestuur*, Antwerpen, Kluwer, 1988, 199). Aldus dient de beroepsindiener een nadeel te lijden: de bestreden beslissing *“moet voor hem griefhoudende gevolgen kennen, m.a.w. hem schaden”* en anderzijds moet de tussen te komen beslissing in betwisten zaken of uitspraken *“voor de beroepsindiener een nuttig effect sorteren; m.a.w. de rechterlijke uitspraak moet hem dus een voordeel meebrengen, waarbij dit laatste is gerelateerd aan de eis van het rechtstreeks karakter van het belang”* (M. VAN DAMME e.d., E. BREWAEYS, G. DEBERSAQUES e.a., *Het belang in het publiekrechtelijk procesrecht*, Brugge, die Keure, 2011, 26).

De Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak preciseert dat het belang als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor een annulatieberoep een objectief en een subjectief aspect vertoont: het objectief aspect bestaat in een door een administratieve rechtshandeling benadeeld zijn, het subjectief aspect in een zich benadeeld voelen in voldoende mate om met een annulatieberoep tegen de nadeel berokkenende administratieve rechtshandeling op te komen (RvS 11 maart 1986, nr. 26.253; RvS 27 april 1995, nr. 53.062; RvS 30 augustus 1999, nr. 82.148; RvS 12 december 2001, nr. 101.748; RvS 20 maart 2002, nr. 104.884; RvS 2 december 2004, nrs. 137.948 en 137.949).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Dit betekent o.m. dat de beroepen onontvankelijk moeten worden verklaard wanneer zou blijken dat de verwerende partij in de aangebrachte aangelegenheid onmogelijk een beslissing kan treffen die gunstig is voor de verzoekende partij. Dit onderzoek dient verplicht ambtshalve te worden gevoerd (RvS 19 december 2005, nr. 145.080).

In een arrest van 21 januari 2004 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat, in zoverre de verzoekende partij wordt uitgenodigd aan te tonen welk voordeel de vernietiging van een bestuurlijke weigeringsbeslissing haar nog kan opleveren, ondanks de latere inwilliging zonder terugwerkende kracht van haar aanvraag, de belangvereiste niet onbestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (Arbitragehof 21 januari 2004, nr. 13/2004). In het arrest nr. 109/2010 oordeelt het Grondwettelijk Hof dat de vereiste voor de verzoekende partij van het doen blijken van een rechtstreeks belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing verenigbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (GwH 30 september 2010, nr. 109/2010). Dit heeft tot gevolg dat indien grondig gewijzigde feitelijke en/of juridische omstandigheden of tussengekomen beslissingen inhouden dat het initiële (objectieve) belang substantieel is afgenomen of zelfs teniet is gegaan, dit niet noodzakelijk tot het verlies aan belang moet leiden, maar dat het aan de verzoekende partij zal zijn om aan te tonen dat zij nog een belang heeft bij het beroep en zo ja, hetwelk (M. VAN DAMME e.d., E. BREWAEYS, G. DEBERSAQUES e.a., o.c., Brugge, die Keure, 2011, 52).

Ter terechtzitting vraagt de Raad ambtshalve aan de verzoekende partij dat deze haar belang zou aantonen.

2.3. De verzoekende partij stelt dat zij haar belang niet kan aantonen.

2.4. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan welk haar belang is bij het verderzetten van huidig annulatieberoep.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN